

הפסל יגאל תומרקין:

נפסל בעזרת מחשב!

י ום העצמאות 1990. ראובן מצייר את הגברת ראשהממ שלה בין עצי הזית, צפת ברקע. בגלריה גורדון מנסה הבעלים למכור תמונות של אחד שהיה ילד פלא ועתה הוא שומר-לילה. פגשתי קבצן סומא שהיה יועץ אמנותי בחיפה ואת אלה ש- מחתימים עבור דיון לראשות-הממשלה. עכ- שיו יש להם כבר זקנים.

וריצקי מטייל עד גן-העצמאות ובחזרה הוא מצייר. השאר אולי מתו. אני לא זוכר. הדור החדש לא מעניין אותי. אני כבר די זקן. פסלי הפלדה והנשק שלי נמכרו ל- רומניה, שם פורקו על-מנת שימשו חלקי חילוף לציוד הרוסי המיושן.

אני מספל ומצייר כימעט אותו דבר כמו לפני 21 שנים. אנשים זקנים אינם מתחד- שים. ערב יום-העצמאות שעבר השתלל לי הפרופסור לוי לב חדש. בעיצומו של ה- ניתוח התפרצו קרובי התורם והכו במכשיר כהה בראשו של הפרופסור, קרעו את הלב השתול מחזי וברחו. מאז אני מצייר לבנות. הציור היחיד שאני יודע לצייר הינו זה:

עכשיו, ברצינות.

המהפכה בציור החלה עם האימפרסיוני- זם בתחילת המאה, שלאחריו באו המאניסטי- הדואיסטי, המניסטי הסוריאליסטי והמניסטי- סט של הסטייל בהולנד. מאז לא מתרחש שום יותר דברים חשובים בציור, מבחינה של מהפכה. יש אמנים חשובים, אבל אין מהפ- כות חשובות. כי מאז אותה מהפכה אנו עושים פראפרוזות של אותו דבר וחוזרים על עצמנו.

הטכניקה משתפרת. יש לנו אמצעים שלא היו לנו קודם, כמו צבעים וחומרים פלאס- טיים חדשים.

גם עד 1990 לא היו שום מהפכות באמ- נות הציור והפיסול. אבל הטכניקה תוסף להשתפר ולהשתכלל, ביתוך בתחום הדברים הקינטיים. המחשב, הקומפיוטר, יכנס כ- עוזר לאמנים. בפיסול למשל, אני מאמין שנוכל להיעזר בו לפתרון בעיות של קונ- סטרקציות מסובכות, שכיום אנו זקוקים למהנדס כדי לפתור. התעשייה והטכניקה יעמדו לרשות האמן והוא יוכל לנצל את כל הישגיהם.

כך, למשל, אמן לא יצטרך עוד ליוצק פסלים. הוא יוכל להתין את החומר. כל תהליכי היצירה יעשו יותר ויותר, והשימוש בפועלים ילך ויקטן ככל שחלקה של ה- אוטומציה בתעשייה ילך ויגדל.

אין ספק שמישטס הליכי היצירה ועשייתם זולים יותר ויותר יביאו לכך שיצירות האמנות יעשו יותר ויותר שוות לכל נפש.

כבר כיום קיים תהליך הצילום בקרני

כך זה ייראה בעולם

„צורות חדשות למגורי אדם — רכבות-זק בצניורות — מכונית הבטוחה בפני כל תאונה — ערים הבנויות לפי שיטת המולקולות — 40 דקות מתל-אביב לניו-יורק — טלוויזיה כל-עולמית מושלמת — 30 אלף איש בבית אחד —” אלה הן הכותרות לציור זה, שהוכן על-ידי מומחה גרמני, על פי נתוני התיכנון המדעי הקיים, לכרך שיקום עוד לפני סוף המאה הנוכחית.

בני-אדם יגורו בבתי-כוורת (1). החתך (2) מאפשר מבט לתוך פנים הבית, שבו יהיו המעליות ומיתקני-האספקה. בכל קומה יהיו 10 דירות, כל אחת בת 120 מ"ר. כל דירה תהיה בגובה שונה משכנתה.

בתים מסוג אחר יהיו דומים לפיטירות הפכות (3).

הדירות פונות לצד הפנימי, כמו מירפסות, בעוד שבצד החי- צוני יהיו רק שבילי-עלייה למכוניות ומוסכים. המכונית תגיע בצורה זו עד לדירה. הקשר לרחוב יהיה באמצעות כביש-גישה (4).

מגורים מסוג אחר יהיו במיגדלי-הדיור (5), שיתנשאו לגובה של 1250 מטרים, ושיהיה בהם מקום ל-30 אלף איש. הדבר יחסל את המחסור במגורי-בנייה. כל בית כזה יהווה עיירה בפני עצמה, עם כל הסידורים החברתיים. (המיגדל מימין עוד נמצא בשלב בנייה.) ליד בית-הכוורת נמצא תיאט- רון העתידי (6).

עיר העתיד תאורגן במיספר מרכזים: מרכז של סיטי (7), מרכז מינהלי (8), מרכז לקניות (9), מרכז בריאותי (10), מרכז חינוכי עם בתי-ספר ומיכללות (11), מרכז לספורט (12) עם מיבנה הגג כפי שכבר יקום באולימפיאדה של מינכן

האדריכל אלישע גת:

ביתך יילך איתך!

האם הזמנת מקום בטלסל לחניה במרכז הומני בפארק שבצפון ירו- דה? שאלה רונית את דויד.

„כן, אבל הם הבטיחו תשובה רק אחרי פסח, אחרי בדיקת המחשב,“ השיב דויד; „אוף, אי-אפשר להתארגן מראש למרות כל הטיפולים והסידורים.“

רונית ודויד, זוג צעיר + 2, החליטו לבלות את חופשת יום-העצמאות ה-42 של מדינת-ישראל בפארק הרי יהודה, הסמוך לירושלים. כישראלים אין להם שום סיכוי להשיג מקום בבתי-מלון, שכל חדריהם שמו- רים לתירינים. הם נעים עם ביתם הנייד, מודל 82, הצמוד לרכבם, סוטיאט מדגם '87.

אך אפילו עם בית נייד אי-אפשר לזון בארץ. את שטח החניה למגורים הניידים יש להזמין מראש.

„אולי לא נוזו ממקומנו,“ הציעה רונית. „איפה,“ הסביר לה דויד, „אנחנו לא יכולים להרשות זאת לעצמנו. הרי הודענו כבר שאנחנו זויים מכאן. מקומנו נמסר כבר לאחרים. נהיה מוכרחים לזוז לאן ש- הוא. הסיסמא היא השנה כמו בכל שנה: נוץ, נוץ!“

יחה מעין זו נשמעה ודאי בבתים ניידים רבים בישראל של שנת 1990